

“El meu lector pot sortir escaldat”

Quan encara ressona l'èxit de crítica i de públic aconseguit amb 'Societat limitada', Ferran Torrent en publica la continuació, 'Espècies protegides' (Columna), novel·la que conduirà la sèrie cap a una trilogia sobre la societat valenciana actual. Empresaris que es cobren favors de partits, individus plens de secrets inconfessables, alegres cubanes i traficants de futbolistes: la nova falla de Ferran Torrent està servida.

Ferran Torrent (Sedaví, 1951) ha publicat a Columna la novel·la *Espècies protegides*, segon títol d'una trilogia encetada amb *Societat limitada* (2002).

—El Front Nacionalista Valencià de la novel·la és el Bloc Nacionalista Valencià?

—Sí, és clar que sí. Però com que faig novel·la, el canvi de nom em permet fabular-hi. Les interioritats del Front no han de ser les del Bloc, si bé no crec que se n'allunyin gaire. I el seu secretari general, Francesc Petit, se suposa que és Pere Mayor. Però això ho dius tu, eh?

—Heu pensat realment, com s'escau en la novel·la, que el Front / Bloc pot entrar al Parlament, decidir el color del Govern i fer costat al PP?

—Sí, hi he pensat i la reflexió és en la novel·la. I la reflexió que fan, imaginada per mi, és, no puc governar amb els socialistes perquè els socialistes ens volen liquidar políticament; per tant, he de governar amb el PP. Per dues raons. Una, perquè no té interès a liquidar-te, ans al contrari, com més vida, més retallen la força del PSOE. I en segon lloc, a nosaltres, que estem titllats d'esquerranosos i catalanistes, el PP ens dóna un aval de normalitat. I això és el que fa. En principi no volen governar amb el PP, però el PP els implica en el govern. Però als set o vuit mesos s'adonen de l'error i aquí comencen totes les contradiccions.

—El lector d'esquerres pot sortir escaldat. Tot el que de dolent pugueu dir del PP potser no ho compensarà.

—Sí. Per una raó, perquè estem habituats a ser crítics amb la dreta i la gent que llegirà la novel·la no està acostumada a llegir crítiques contra l'esquerra. Però cal dir que les besties més grosses, en la novel·la, les fa la dreta. Ara bé, no podem oblidar que alguns municipis del litoral governats per l'esquerra han perpetrat autèntiques barbàries urbanístiques.

—El món del futbol entra en la trilogia com a amaniment?

—No, no. El que és estrany és que ni jo ni altres autors no l'hagen tocat abans. Avui, després de la política, el futbol domina la societat, fins al punt que les dones que van a veure el València representen ja el 25 per cent. Com que feia una trilogia, volia oferir una visió global, total, de la societat valenciana i el futbol havia d'estar-hi present, però no tractat des del punt de vista esportiu, sinó social.

—El València té peculiaritats que el fan diferent a altres clubs?

—Jo diria que cap. El que passa és que s'ha convertit en una empresa, com en altres llocs. I tinc el convenciment que el futbol ha servit per finançar partits polítics, a canvi de favors, és clar.

—Després del president de la Generalitat, el president del València és la persona més important de la ciutat?

—Penso que a Catalunya, primer ve el president de la Generalitat i després el del Barça i a València, primer és el president del València, si l'equip va bé, i després, el de la Generalitat, encara que la seua importància en la societat valenciana es

redueca a la zona urbana de València i comarques centrals, allà on arriben les penyes, a diferència del Barça, que ho és a tot arreu. El València no vertebrava el País Valencià. Una de les teories de la novel·la és que si el president del València el fa campió d'Europa, pot eixir elegit alcalde de la ciutat. Seria un Berlusconi traslladat al País Valencià.

—Però per què voldria ser alcalde si és més important ser president del València?

—Un moment! Sent president del València no tens poder sobre els solaris de la ciutat. Tens poder social, però no material.

—*Espècies protegides* dona una volta més de rosca. Més corrupció, més sexe, o sexe més pervertit, etc. Per què?

—Sí, a vegades és més radical. Està fet a consciència. No a través del sexe, que per mi no té importància. La importància és la radicalització de la immoralitat a tots els nivells.

—És ben premeditat?

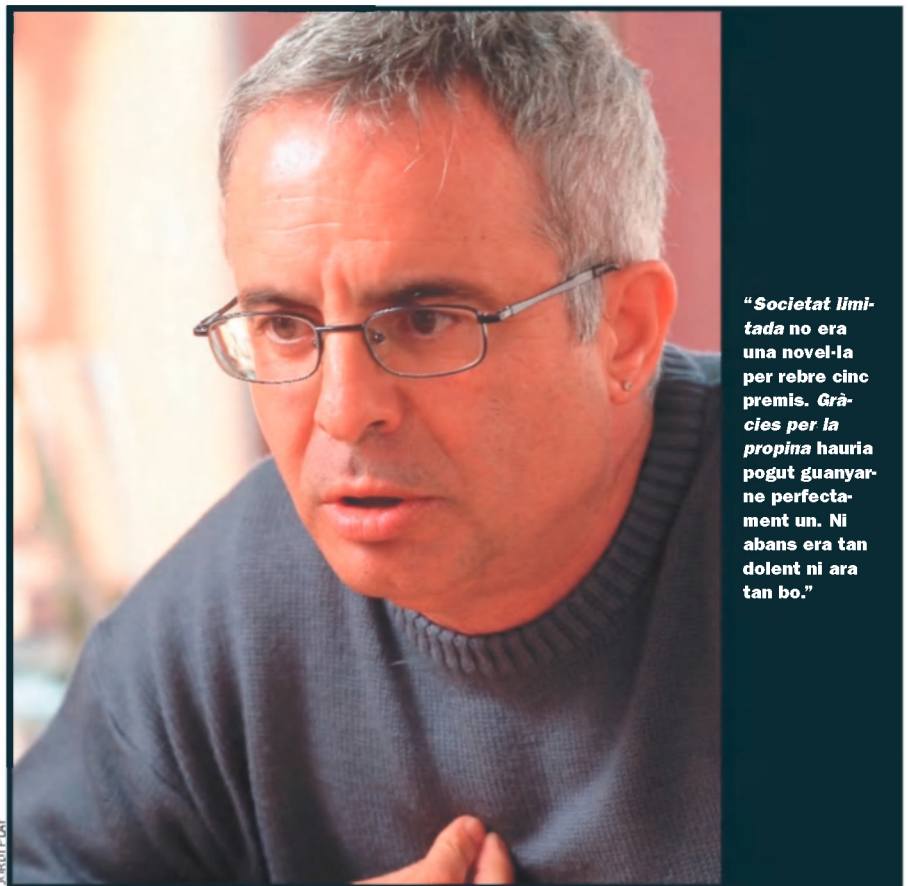
—Sí. I forma part de la meua radicalitat. Jo no tinc poder per res més que donar pel sac. Em diuen que faig novel·la social compromesa. No. L'únic que puc fer és donar pel sac. Quan l'estat central practica un nacionalisme excoent, l'única arma que puc utilitzar és la novel·la.

—Tècnicament també sembla que heu fet una volta de rosca. És més complexa que l'anterior, en situacions i personatges. Més trepidant, si més no d'arrencada.

—Així és. Té més personatges principals i cada personatge, és clar, aporta unes històries a la novel·la, si bé tot conflueix al final. Però hi dona més vivesa. En una novel·la com aquesta que tenia tant d'argument, havies d'encertar en l'estructura, si no, et cau de les mans i el lector s'hi perd. Això em va preocupar bastant.

—*Societat limitada* va rebre els premis més importants a obra publicada i de les anteriors, cap. Com us ho explicueu?

—Ni abans era tan dolent ni ara tan bo. Ja he dit que *Societat limitada* no era una novel·la per rebre cinc premis. Algunes de les anteriors,

“*Societat limitada* no era una novel·la per rebre cinc premis. *Gràcies per la propina* hauria pogut guanyar-ne perfectament un. Ni abans era tan dolent ni ara tan bo.”

com *Gràcies per la propina*, haurien pogut guanyar perfectament els premis de *Societat limitada*.

—Potser els jurats han vist, a través de les vostres entrevistes, que éreu tot un senyor escriptor. No cal llegir ni els premiats, només tenir confiança en l'autor.

—No sé si van llegir la novel·la. La veritat és que em va sorprendre. Va ser donar-ne un, un segon, i al final tots te'n volen donar.

“La gent que llegirà ‘Espècies protegides’ no està acostumada a llegir crítiques en contra de l’esquerra”

—Ha costat que els jurats dels premis importants us tinguin en compte, no?

—Això és molt propi de la literatura catalana. Els premis, alguns, estan dominats per persones de tall classicista. Però a poc a poc les coses van canviant. Una altra cosa, jo visc a València, no segueix cap moda literària i no faig capelleta ni sóc amic ni conec els jurats dels premis i ja se sap que molts premis s'aconsegueixen als passadissos.

—Heu tret *Espècies protegides* molt de pressa, un any després de l'anterior, un any que s'ha fet curt perquè l'èxit i els premis l'han mantinguda viva. Realment, heu anat molt de pressa?

—No. Quan estava a la meitat de *Societat limitada* ja pensava en la segona part. *Espècies protegides* podia haver format part de la primera, però hauria eixit una novel·la de 600 pàgines i per això la vaig dividir en dues parts.

Lluís Bonada